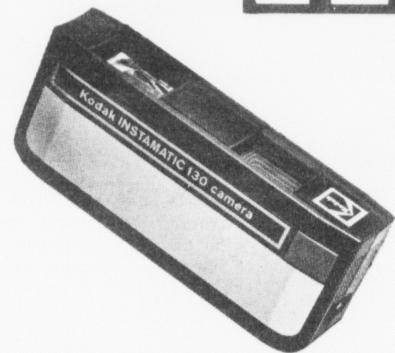

3 nýggj

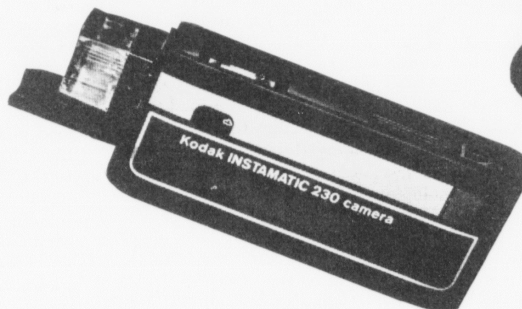
Kodak

lumma-fototól

Instamatic 130

Kodak f: 11/25 fix-focus. Týðuligt frá 1,2 m. Afturlatingartíðin er 1/60 sek. Á síðuni á tólinum er blits-samband til Mini- og X-blitsterningar við automatiskari snaran, tá mynd verður tikin. Gevur tekin, tá brúkt blits stendur í ella blits-lokið er opið. Skjótlok framman fyri objektivi tryggjar, at eingin mynd verður tikin. Filmurin verður fluttur fram við einum skjóti. Við tí nýggja lokinum er lættari at seta film í.

Verður latið — greitt til nýtslu — fyri 195,00 kr. við einum litfilmi, blitsterningi og handreim. Leiðbeining og garantiprógv fylgir við. Óneyðugt er nú at brúka leingjara til blitsterningar.

Instamatic 230

Kodak Reomar f: 11/25 mm 3-linsað, fix-focus. Týðuligt frá 1,2 m. Tvær afturlatingartíðir 1/100 sek. og 1/50 sek. við myndastíllan við skjóti omaná tólinum. Tá blitsterningurin verður settur á, verður afturlatingartíðin automatiskt sett á 1/50 sek. Ljósrammuskjari við parallellaksamerkjara — annars sum Instamatic 130.

Verður latið — greitt til nýtslu — fyri 260,00 kr. við einum litfilmi, blitsterningi og handreim. Leiðbeining og garantiprógv fylgir við. Óneyðugt er nú at brúka leingjara til blitsterningar.

Tele-Instamatic 330

Vanlig objektív Kodak Reomar f: 11/25 mm 3-linsað, fix-focus. Týðuligt frá 1,2 m. Tvær afturlatingartíðir 1/100 og 1/50 sek. við myndastíllan.

Teleobjektív

Kodak Reomar f: 11/42 mm 3-linsað, fix-focus. Týðuligt frá 1,2 m. Tvær afturlatingartíðir 1/100 og 1/50 sek.

Bæði objektívinu eru innbygd í tólið og verða sett í upptøkustøðu av einum objektív-veljara — normal og tele.

Tele-objektívið gevur eina mynd, sum er 75 prosent størri. Greitt til nýtslu — 340 kr.

FOTOBÚÐIN

undan at lata aftur. Um morgnarnar lá rímfrost allastaðni á jörðini, hóast so heitt var um hádagin, at vit fingur svomið. Eisini sluppu vit at hava allan tennisvøllin, sum vit vildu. Eli og eg beistaðust og róptu og geylaðu, nú alt innbúgvíð var farið, svaraði so væl afturáftur inni. Pápi sat í stuttum brókum og skrivaði upp á maskinu undir flaggstongini. Og vurturin átti ikki hotellið, tá avtornaði, men hetta var partafelag, og nú slepti hann øllum stórmannalótum og settist at drekka øl við pápa í kjallaranum. Hann segði seg ikki kunna torga lesi finu hotellini og skilti ikki, at fólk tímdu at koma aftur ár um ár. Ein dagin læt hann eisini matsalin aftur, men segði, at vit skuldu sleppa at vera so leingi, vit vildu, um vit vildu eta gular ertrar og búgva í tí gamla partinum. Og so vórðu vit búgvandi har og ótu gular ertrar fyri næstan einki, og pápi og hann gjørdust so væl, at hann vildi hava okkum at verða verandi. Vit skuldu einki lata fyri okkum, bert vit vildu verða búgvandi, tí honum leiddist so at vera ein-

samallur, men hann var noyddur at verða verandi, tí teir skuldu byggja aftrat. Tað gjørdi tey á hvørjum ári. Seinni fóru vit við, tá tey róku øll kariatúrini av setrinum oman í bygðina, men fóru niðan aftur á hotellið og vórðu búgvandi. Rúmini fækkaðu alsamt, so hvørt sum teir lótu aftur, so tú skuldi ikki trúð, hetta var sama plássíð, sum tá allar gestirnir vóru, og barrin var opin, og vit fingur fyra rættir tvær ferðir um dagin. Serliga ótrúligt var hetta og ikki at kenna aftur, tá vit kluvu upp á byggipallin uttan fyri matarhøllina og hugdu inn gjøgnum vindeyguni, har borðini lógu við beinum upp, og ljósakrúnurnar vóru ballaðar inn í avvísappir. Kokkurin lærði mammu at gera ein hóp av góðum mati, aðrenn hann rýmdi. Hann segði, at kom hon inn á gólvíð í matstovuni í býnum, har hann arbeiddi, skuldi hon bert senda tænarar inn til sín við einum pappirslepa, so skuldi hon fáa annað enn tá hundaføði, hinir gestirnir fingur og betri vin eisini. Hetta gjørdist ein av bestu summarfríðunum, vit nakrantíð hava havt, hóast

alt í fyrstani tóktst at miseydnast, men soleiðis gongst altíð — utan ta ferðina vit ætlaðu at dyrka grænmeti, og pápi hevði fingið fatur á einum kolonihavahúsi, har vit skuldu búgva um summarið.

Sæð uttanifrá tykist óføra hugnaligt at vera í kolonihava, men ert tú fyrst innumkomin, heldur tú nógv betur vera uttanfyri. Men nú høvdu vit so avgjørt, at hugnaligari mundi vera at vera innanfyri. Mamma og Eli fingur væl vent sær isenn, men hevði onnur seg fram yvir ovnin, fekk hon afturpartin upp í hann, so pápi, Turid og eg máttu fara útum, og tá longdist okkum altíð út aftur á vegin. Men har ber væl til at dyrka hópinn av káli og bønnum til eitt heilt húsarhald, eisini persillu og agurkur, men trý menniskju fáa ikki vent sær. Vit kendu okkum sum Gulliver, tá vit við okkara stóru beklum gingu og tvassaðu í persilluni, og so lágt var, at vit sóu niður í takrennuna. Men tað ringasta var, tá pápi bráðligga fór at belja, so tað

hoyrdist um allar geilar. Mamma royndi at fáa hann inn, men tá tustu allir grannarnir út, narraðu eyguni og vóru illir, tí slikt sømdi seg ikki á hesum plássi. Men tey trivust væl í hesum, tí tey vóru von við, og í grannahúsinum vóru pápi, mamma, tvær dötur og triggir tjúkkir synir, sum nóg illa fingur gingið fyri fiti, og øll arbeiddu tey sum óð, gróvu, smíðaðu og málaðu. Tá tey høvdu etið døgurða, lögdu øll seg at sova, men tá kom bráðligga ein tjúkkur maður har við einum hundi, og klokkan eitt komu tvær konur, sum helst mundu vera báðar vermdurnar og tveir svágar og trý smábørn við títakasjett og í hálvhusum. Øll fóru inn, og vit sóu tey ikki aftur, fyrr enn pápi fór at belja, men tá komu eisini øll brestandi út, stóðu so har og gløddu og rúgvaðu dupult so nógv upp sum øll húsinu. Eg var standandi eina løtu, tá mamma hevði fingið pápa inn, men tá fóru tey øll innaftur, og so ótrúligt, tað ljóðar, rúmtust øll, tað er uppi í tí lagnasta, eg nakrantíð havi sæð.

Men vit gjørdi av, at vit

dugdu ikki til hetta slagið av lívi. Pápi segði, at vit høvdu ikki tað rætta slagið av kollektívkenslu, og at alt kom av hesum, men eg haldi, hann kundi tagt, tí hann var ringastur sjálvur og vildi helst verið einsamallur um eini heil hús, hevði hann sloppið.

Men einaferðina búðu vit í einum stórum húsum, tey vóru lagað úr gróti og ógvuliga öld, men hetta var í útlandum og so ógíliga langt síðani, at tað einasta eg minnst var, at har vuku sleingiplantar inni, og har titaðu smáar ferðotlur upp eftir bróstunum og hvurvu. Eisini var altíð so ramur roykur av leyki úr køkinum. Men keðiligt er tað, at vit ikki sleppa at gera nógv av tí, sum onnur halda vera so sjálvandi, búgva á hotellum, í kolonihavum og alt soverðið, tí okkum dæmar so væl at vera saman við fólk. Men alt mundi helst verið í lagi, høvdu vit bert átt hatta summarhúsið, sum øll droyma um, men dreydurin kann eisini vera góður.

Hans Thomsen umsetti
eftir Johan Borgen